

DOHEN

angelček
1926-27
stružom

Vsebina.

Marijin otrok	129
J. E. Bogomil: Dve luči	132
Griša: S knjigo v naravi	135
Fr. Pengov: Kobilica	136
A. Ž.: Majniški dar	138
Juraj Jurajevič: Srečanje	139
Jože Gruden: Indijska pravljica	140
Crniški: Dragi Marijini otroci!	141
3 zagonetke	143—144
3 rešitve	144

Zagonetke v 8. štef. so prav rešili:

Celje: Zadravec Karl, Berta, Fina, Maks Korošec, Ivan Kladenšek, Graher Anica, Cencelj Matilda, Leskošek Julijana, Mesarič Marta, Voršič Bogdana, König Margareta, Skalar M., Flis, Gračner Amalija, Rak Franja, Pikel Leopoldina, Sparhakl, Dušak, Fidler Frida, Plevčak Silva, Zidanšek Milena, Junger Katarina, Sivka Stefanija, Zagožen Marija, Florič Ivanka, Zorc Stanislava, Kovač Terezija, Cmak Ivanka, Končan Stefanija, Lovrenčak Marija, Lizika, Jožica, Marli, Čizej Breznikar, Ferdo, Rajko Kožak, Rudolf Vajdič, Mirko Lednik; Ljubljana: Vera Jug, Pepca Lampret Lipoglavšek Slava; Poljane: Leopold Krmelj; Št. Vid: Ivo Arhur, Eda, Ema Penko, Jan, Kopač; Vrhnika: Klemenc Mira; Skofja Loka: Franc, Ivan Bernik; Kuape: Šori Frančiška; Vel. Nedelja: Zofika Laurenčič.

Zreb je določil nagrado Leopoldini Pikel, Celje.

Dobe se še vse številke „Vrtca“ in „Angelčka“ letnika 1926—1927.

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1926/27 Din 22, Angelček sam Din 8.

Beseda ugankarjem.

Neznānemu ugankarju. Vdrugič se izvolite podpisati! Krožnica je brez pomena. Brzobjav: berite »Besedo ugankarjem« v 8. številki. Tudi v zmedbi mora biti red; tu ga ne vidimo. Le ostanimo pri tajniku in pustimo »sekreterja« v miru. Lex, rex, dux, lux imamo že v »Vrtcu« iz Tomšičevih časov. Besedni pomen določite kolikor mogoče natančno. Radoveden sem, koliko naših čitateljev, ve kaj je »abstrakten pojem«? Par ugank bomo ob priliki priobčili, če poveste, kdo ste. — M. D. Mal. s. G. Posetnico ob priliki, morda tudi črkovnico, malo popraljeno; podobnica (rebus) pa v tej obliki ne more na svetlo. — Vinko B. Treba je pomisliti, kakšni junaki rešujejo naše uganke pri »Angelčku«. Ne učeni dijaki, ampak preprosti šolarčki. Kje moremo od teh revčkov zahtevati, da poznajo nekega »Sigmunda« bivšega vladarja Ogrov in Hrvatov? Torej ne preučeni ugank! — Sl. Fel. O tvoji in o drugih podobnicah prihodnjič.

J. L.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volč, stolni kanonik v Ljubljani.
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (dr. Jožef Demšar)
v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Ček. račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Ceč.

LETO 1926-27

MAJ

Marijin otrok.

Pred velikim gozdom sta živela drvar in njegova žena. Imela sta le enega otroka — deklico pri treh letih. Bila sta pa tako revna, da ni bilo pri hiši več niti vsakdanjega kruha, in nista vedela, kaj naj dasta otroku jesti. Nekega jutra je šel drvar poln skrbi ven v gozd na svoje delo in ko je tam sekal drva, je stala nenadoma pred njim lepa, velika gospa. Imela je na glavi krono svetlih zvezd, pa mu je rekla: »Jaz sem devica Marija, mati božjega Deteta; ti si pa reven in trpiš pomanjkanje: daj mi svojo hčerko, jaz jo bom vzela s seboj, ji bom mati in bom skrbela zanjo.« Drvar je ubogal, je šel po deklico in jo je dal devici Mariji, in ona jo je vzela s seboj gor v nebesa. Tam ji je bilo dobro, je jedla potice in pila sladko mleko, in njena obleka je bila zlata, in angelci so se igrali z njo. Ko je bila pa stara štirinajst let, jo je Marija enkrat poklicala k sebi in ji rekla: »Ljubi otrok, jaz pojdem zdaj na dolgo pot; tu vzemi v oskrbo ključe od trinajstih vrat nebeškega kraljestva. Dvanajst vrat smeš odpreti in si ogledati, kakšna lepota je notri; trinajstih vrat pa — tale ključek je od njih! — ne smeš odpreti, drugače boš

nesrečna.« Deklica je obljubila, da bo ubogala, in ko je devica Marija odšla, je začela ogledovati bivališča nebeškega kraljestva. Vsak dan je eno odprla, dokler si ni ogledala vseh dvanajst. V vsakem bivališču je pa sedel en apostol v velikem sijaju. Deklica se je veselila te bleščobe in lepote, in angelci, ki so jo zmeraj spremljali, so se veselili z njo. Tako so bila zdaj samo še trinajsta vrata neodprta. Deklico je hudo imelo, kaj je skritega za njimi, in je zato rekla angelcem: »Čisto odprla jih ne bom in tudi noter ne pojdem; samo nekoliko jih odmaknem, da bomo malo pokukali skozi odprtino.« — »Oh ne,« so rekli angelci, »to bi bil greh. Devica Marija je prepovedala, in ti bi postala lahko nesrečna.« Tedaj je deklica molčala, toda želja v njenem srcu ni molčala, ampak je v njem glodala in kljuvala ter ji ni dala miru. In ko ni bilo nobenega angelca pri nji, si je rekla: »Zdaj sem čisto sama in lahko pogledam; nihče ne bo zvedel, da sem pogledala.« Pa je poiskala ključek in ko ga je držala v roki, ga je tudi vtaknila v ključavnico, in ko je bil vtaknjen v ključavnico, ga je tudi zavrtela. Pa so vrata odskočila, in je videla sedeti samo presveto Trojico v ognju in zlatu. Za trenutek je obstala in začudena vse ogledovala, potem se je s prstecem malo doteknila zlata, pa je postal prstec ves zlat. Silno se je prestrašila, zaloputnila je vrata in zbežala. Toda strah je ni minil, naj je začela, kar je hotela, in srce ji je bilo venomer in se ni hotelo umiriti; tudi zlato na prstecu je ostalo in ni šlo proč, naj ga je umivala in drgnila, kolikor je hotela. — Ni bilo dolgo, pa je prišla devica Marija s svojega potovanja nazaj. Poklicala je deklico k sebi in je hotela imeti nebeške ključe. Ko je deklica ključe oddala, ji je pogledala Devica v oči in ji rekla: »Vendar nisi odprla trinajstih vrat?« — »Ne,« je odgovorila deklica. Tedaj je položila Devica roko na njeno srce in je začutila,

kako srce tolče in tolče, in je spoznala, da se deklica ni držala njene zapovedi in je vrata odprla. Rekla je še enkrat: »Ali jih res nisi odprla?« — »Ne,« je rekla deklica vdrugič. Tedaj je opazila Devica prstec, ki je postal zlat od nebeškega ognja, in je uvidela, da se je deklica pregrešila, pa je rekla vtretjič: »Ali nisi odprla?« — »Ne,« je rekla deklica vtretjič. Tedaj je izpregovorila devica Marija: »Ti me nisi ubogala in si še zraven lagala: nisi več vredna, da bi bila v nebesih.« In deklica je globoko zaspala, in ko se je zbudila, je ležala doli na zemlji, sredi neke pustinje. Hotela je klicati, pa ni spravila glasu iz sebe. Skočila je na noge in je hotela zbežati, pa kamor se je obrnila, povsod jo je zadržala trnjeva meja, ki je ni mogla pre-dreti. V tej samotij, kjer

je bila zajeta, je bilo staro votlo drevo: to je bilo zdaj njeno stanovanje. Vanje je zlezla, ko se je znočilo, in v njem je spala, in če je deževalo in bučal vihar, se je vanje skrila. To je bilo žalostno življenje, in če je na to pomislila, kako ji je bilo v nebesih lepo, ko so se angelci igrali z njo, tedaj se je bridko zjokala. Koreninice in gozdne jagode so bile njena hrana; te je iskala, kolikor

daleč je mogla. Jeseni si je nabrala odpadlih lešnikov in listov. Znosila jih je v svojo duplino: z lešniki se je pozimi hranila, in če je prišel sneg in led, je zlezla kot uboga živalca v listje, da ni zmrznila. Ni trajalo dolgo, pa se ji je raztrgala obleka, in kosec za koscem ji je odpadel s telesa. Ko je spet posijalo gorko solnce, je šla ven in se je usedla pred drevo, in njeni dolgi lasje so jo pokrivali od vseh strani kot plašč. Tako je hodila sedet leto za letom in je izkušala, kaj je žalost in reva na svetu. (Konec.)

J. E. Bogomil:

Dve luči.

8. »Pridi, moj zvesti služabnik!«

Prišel je dan, ki ga je Stanislav Kostka napovedal kot svoj smrtni dan. To je bil 15. avgust l. 1568. Mladi Stanislav je ležal na mrliškem odru, njegov duh pa se je že radoval ob nogah Marije vnebovzefe.

Na dan mučenca-mladeniča svetega Lavrencija se je zglasila pri Stanislavu bolezen. Bila je lahka mrzlica. Nihče ni mislil na smrt. Svetnik pa jo je takoj spoznal kot vabilo v nebesa: »Pridi moj zvesti služabnik...!« Ko ga je prav ta dan obiskal njegov spovednik, o. Fazi, mu je Stanislav kar naravnost povedal, da bo na Marijin praznik dal svetu slovo.

Tretji dan je postala bolezen malo hujša. Mladega bolnika so spravili v samostansko bolniško sobo. Ko se je vlegel v posteljo, je dejal okoli stoječim: »Iz te postelje ne bom več vstal.«

Prišel je 14. avgust. Bolezen ni poprijemala hujše, vendar je dejal Stanislav proti večeru svojemu strežniku: »To noč bom umrl.«

»Večjega čudeža bi bilo treba, da bi za to lahko boleznijo umrli, kakor pa, da bi ozdraveli,« je odgovoril strežnik. »Če bi se pa to res zgodilo, potem gotovo želi preblažena Devica, da boste v nebesih že zraven pri praznovanju njenega vnebovzetja.«

In mož je nevede govoril resnico.

Bolezen je v Stanislavu kar vidno napredovala. Pozno v noči je prejel svete zakramente za umirajoče. Okrog njegove postelje so klečali njegovi mladostni tovariši iz Jezusove družbe. Žalostni so se ozirali nanj, ki jih bo skoro zapustil, pa je bil vsem tako ljub in drag. Stanislavu pa je bilo obličje jasno in vedro, polno svetega hrepenenja po nebesih, po Mariji... Ko je prejel svete zakramente, se je še precej živahno pogovarjal z okoli stoječimi o onstranskem življenju. V roke so mu potem dali blagoslovljen rožni venec. Krepko ga je stisnil in ga držal do svoje smrti v rokah. Ko mu je eden redovnikov rekel, zakaj drži rožni venec v rokah, če ga ne more več moliti, mu je Stanislav smehljaje odgovoril: »Saj je to last moje nebeške Matere. Če ga le gledam, mi daje dosti tolažbe.«

»Le pogum!« mu odvrne redovnik, »kmalu boste stali pred svojo materjo in gledali njeno veličanstvo — ona sama vas bo poklicala k sebi.«

Bližala se je polnočna ura med 14. in 15. avgustom. Skoro vsa samostanska družina je počivala. Le očetje Ruiz, Fazi, Varševicki in še nekaj drugih je čulo pri umirajočem. Naenkrat zažari Stanislavov obraz v nadnaravni lepoti. Njegovo oko se ozira po okoli stoječih, kakor da jih prosi, naj počaste nevidne goste. O. Ruiz vpraša Stanislava, kaj vidi. Odgovori mu: »Marijo v spremstvu svetih devic. Pome je prišla, da me vzame v nebesa.«

Ko je zlata zarja velikega Šmarna pogledala na rimsko mesto, takrat je mlademu Stanislavu zažarel dan večnosti...

Umrl je mlad, a je bil velik svetnik. Umrl je reven redovnik, a je bil bogat na dobrih delih. Umrl je daleč od rodne zemlje, a prišel je do svoje stalne domovine.

O sveti Stanislav, prosi za nas!

Tiste dni, ko je umiral mladi Stanislav, so se smehljali v mestu Kastiljone v severni Italiji prvi dnevi otročiču, ki je skoro 24 let pozneje istotako v Rimu dokončal tek svojega Bogu in bližnjemu posvečenega življenja.

Kdo ve, če ni bil ravno sveti Stanislav s svojim svetim, brezmadežnim življenjem prva luč mladeniču Alojziju?

Prišla je tudi v Alojzijeve življenju večerna zarja. To je bilo leta 1591. Strašna bolezen, kuga, je pomorila v Rimu veliko število ljudi. Padali so kakor na vojski, umirali so zapuščeni, brez pomoči, brez tolažbe.

S krvavečim srcem je gledal Alojzij te reveže in z dovoljenjem svojih predstojnikov jim je stregel po javnih bolnišnicah. Nazadnje je opravljal to službo krščanske ljubezni v bolnišnici Marije Tolažnice. Nekega dne — bilo je v marcu l. 1591. — ko je šel ravno v to bolnišnico, je zagledal ob cesti umirajočega človeka. Zadel ga je na svoje rame in ga nesel s seboj. A prav to delo junaške ljubezni mu je dalo hudo bolezen. Vsi so mislili, da bo brž umrl. A Bog ga še ni klical.

Bolezen je za čas še premagal, zdrav pa ni bil več. Počasi je hiral.

Prišel je prelepi praznik presv. Rešnjega Telesa. Takrat se mu je zdravje poslabšalo. Zaslutil je, da prihaja konec; napovedal je tudi, da bo umrl v osmini praznika presv. Rešnjega Telesa.

Mislili so, da se moti, pa se ni.

Osmina praznika presv. Rešnjega Telesa je prišla tistega leta na 20. dan junija.

Čudno! Ravno ta dan je bil pa bolnik vidno boljši. Nihče ni mislil, da bo to dan smrti. A čim bolj se je

bližala noč, tem bolj je pojemala Alojzijevega življenjska moč. Ponoči med 10. in 11. uro so potekle ure njegovega življenja. Osmi praznik presv. Rešnjega Telesa je šla h koncu, in bližal se je petek, ki ga je sveta Cerkev kmalu potem odločila za dan, ki naj bo posebej posvečen češčenju presvetega Srca.

Ali ni to čudno? Zakaj je umrl Alojzij v osmi praznik presv. Rešnjega Telesa, zakaj Stanislav ob zori Marijinega vnebovzvetja?

Ali se vam ne zdi, kakor da je hotel Bog povedati: »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj,« in spet: »V družbi svetnikov je moje bivališče?«

Nekam težko nam je pri srcu, ko gledamo, kako ravno dobri ljudje tako hitro umirajo. Božja Modrost pa je, ki nam govori: »Zgodaj je končal, pa je izpolnil veliko let; zakaj njegova duša je bila Bogu všeč; zato je hitel, da bi ga umaknil izmed hudobij.«

*

Griša:

S knjigo v naravi.

*či mi od knjige beže
in blodijo bogve kje —
v sinji nedogledni daljavi:
blesteče zorenje žit
jemlje očem vid,
in misel je v cvetju in travi.*

*Opojno dihanje trav
se meša v sanjavost dišav,
ki vejejo kakor iz panja.
Neslišno sozvočje jasnin
preplavlja srce in spomin,
in duša le gleda in sanja.*

*

Kobilica.

(Turška bajka iz Alžira.)

Bog je ustvaril nebo, zemljo in morje, solnce, luno in zvezde, angele in ljudi, živali, žuželke in rastline. Zavrženi Lucifer je pa begal po zemlji in zapeljeval božje stvari v hudo.

Nekega dne opazuje svet in se vpraša: »Ali je mar v stvarstvu vse popolno? Nak, ni ne! Jaz bi znal urediti bolje.«

Večni Bog je čul te besede. Pokliče satana pred se in mu veli: »Nuj! Dam ti oblast, da oživiš bitje, ki ga boš ustvaril. Pojdi po vsem svetu in čez sto let se povrni!«

Satan odgovori: »Naj bo, Gospod! Sprejemem poziv. Ko ugledaš moj stvor, porečeš: Satan je večji od mene.« Reče in odide.

Na zelenem travniku v Prekmurju je ugledal plemenito žival s krasno, ponosno dvignjeno glavo.

»To konjsko glavo vzamem s seboj!« se odloči satan in brž jo izroči enemu služabnikov, da jo odnese v peklo.

Kmalu nato ga je očaralo v indijskem pragozdu krotko slonovo oko.

»Tudi te oči vzamem jaz!« reče in nadaljuje svojo pot.

Brhka čreda zalih antilop je drevila v globoki dolini Afrike. Živalce so nosile svoje dolge, lahno ukrivljene rogove tako lično, da je satan kar obstal in jih občudoval.

»Sèm te rogove!« je ukazal.

Niže doli v južni Afriki med Hotentoti je pa našel bivola, ki se je ravno boril z razjarjenim levom.

»Vrat bivola si vzamem in prsi puščavskega kralja!« zakliče satan.

Pobije obe živali in vzame oba dela, ki sta mu bila povšeči, s seboj.

»Česa mi je še treba?« se je potem izpraševal. In iskal je dalje po svetu. Ko je naletel v Arabiji na kamelo, je vzel njena močna stegna; potem je ujel na brionskih otokih pred Puljem (tam so redili pred svetovno vojno te ptice) krasnega noja in mu porval brze noge.

»Kaj še potrebujem?« je razmišljal satan, božji sovražnik. »Aha! Trebuh ščipalčev (škorpijonov).« In poiskal je ta strupeni mrčes med žarečim kamenjem saharske puščave.

»Ali naj bo mar moj stvor obsojen, da se bo plazil po zemlji kot polž? Ne. Hočem, da ima krila kakor orel.«

Pa je izstrelil propali angelski prvak puščico v kralja vseh ptičev in mu vzel peroti.

»Zdaj pa na delo!« se je naposled odločil satan.

Šel je domov in razglabljal dolgo časa, kako bi združil vse te kosce v popolno žival. Nekateri so bili namreč preveliki, drugi pa premajhni. —

Satan je pilil, rezal, žagal, strigel, odkladal, prideval in se trudil tako vrolo, da mu po preteklih sto letih ni preostalo nič drugega v roki nego popolnoma majhna živalca. Zapihal je vanjo in ji dal življenje.

»No«? ga je vprašal Gospod, ko je satan stopil predenj.

»To je umetnija, ki so jo ustvarili moji možgani!« je rekel satan.

»To je torej delo tvojega veleuma? Oj ti satanče... Evo ti torej! V izpričevalo, kako slaboten si in nezmožen, naj se pomnožuje ta žival prav močno na zemlji in uči ljudi, da ga ni boga razun mene.«

Ves zmešan in osramočen se je izvil satan kot polito kuže. Od tistega dne se pomnožujejo kobilice — to njegovo delo — nele po Arabiji, ampak po vseh delih sveta od sile močno, časih naravnost pogubno.

A. Ž.:

Majniški dar.

*Cvetó marjetice po trati,
in vse je v cvetju: hrib in log.
Smehlja z nebes se zemlje Mati,
smehlja se zemlji ljubi Bog.*

*Studenček žubori pod skalo,
pojo po lesu roji ptic,
in jaz Mariji sem v zahvalo
nabrala šopke teh cvetic.*

*Zahvalo nji bom v čast zapela,
ker dolge dolge zimske dni
v bolezni hudi sem trpela,
brez snà prestokala noči.*

Srečanje.

Teče potok, teče. Čez potok vodi brvca, od brvce dalje pa dve poti: ena prek travnikov, ena pa prek gozda. Na desno prek travnikov drži pot k fari, na levo prek gozda pa v našo vas. Večeri se.

Na potoku pere nagluha ženica vreče. Eno je že oprala in jo dala kar ob potoku na solnce, druge so pa še v čebriči.

Pride mimo neznan gospod in pozdravi ženico: »Dober dan, žena!« — Nagluha ženica misli, da jo vpraša neznan gospod: »Kaj delaš, žena?« — pa mu odgovori: »Vreče perem.«

»Oho, ta žena pa na ušesih sedi,« si misli neznan gospod. Ali mudi se mu dalje. Zamahne torej z roko, pokaže na pot, ob kateri se suši oprana vreča, ter vpraša s prav krepkim glasom: »Žena, kam pa ta pot drži?« Ženica pogleda na vrečo, ki se suši ob potoku, pa odgovori: »Koliko ta vreča drži? — Tri mernike drži.«

Neznanec se posmeje, pa se obrne proti drugi poti in vpraša dalje: »Kam pa ta?«

»A koliko ta? Ta pa dva,« pojasnjuje žena, kažoč na vrečo, ki jo je vzela v roko.

»Žena, vi ste pa gluha!«

»Naka, ne bo rjuha! Rjuha je bila, pa sem vrečo iz nje naredila.«

Gospod: »Žena, vi ste gluhi kot noč!«

Ženica: »No, pa lahko noč!«

Indijska pravljica.

Na velikem palmovem listu so bile razpršene tri kaplje. V svitu mesečnih žarkov, ki so prodirali skozi čudolepo zeleno goščavo, so se svetile kakor trije demanti. In vsaka teh treh kapelj se je imela za najlepšo, pa so se prepirale med seboj, katera je med njimi naj-krasnejša.

Tisti čas je šel po gaju indijski bog, mladi in zali strelec Aua. Slišal je spor, pa je sklenil, da razsodi med tistimi tremi kapljami.

»Povej mi, odkod si?« je vprašal prvo.

»Jaz sem iz morja,« je odgovorila prva kaplja.

»Vstala sem iz slanega morskega vala, v katerem se je zrcalilo nebo. Ponoči me je utrgal veter in zanesel sem v gozdno goščavo.«

»Jaz sem,« je rekla druga, »kaplja sreče. Solza sem, ki je kanila iz oči materi, ko je našla svojega ljubega sina.«

»Odkod si pa ti?« je vprašal bog Aua tretjo kapljo, ki je tiho in ponižno molčala.

»Jaz sem,« je navsezadnje odgovorila ta, »jaz sem kaplja potu, navadna kaplja potu, ki je padla s čela človeku, ki je delal v gozdu.«

Bog Aua jo je vzel v lepo, temno svojo dlan ter jo poslal k temnomodremu nebu.

»Pojdi,« je dejal, »postavim te med tvoje sestre — med zvezde,« in jo je pripel na obok nebeški.

Dragi Marijini otroci!

Ulepi knjigi svetega Alfonza »Slava Marije device« je zapisana sledeča zgodba iz življenja sestre Dominike:

Dominika je bila rojena v vasi Paradizo blizu Firenc. Njeni starši so bili ubogi. Deklica je na poseben način častila že od otročjih let Mater božjo. Cel teden se je vsak dan na čast Mariji devici kaj postila, v soboto je pa razdelila prihranjena jedila ubogim. Šla je tudi vsako soboto na vrt ali na bližnje polje in nabrala tam kolikormoč veliko cvetja, da je z njim okrasila podobo Marijino z Jezuščkom v naročju. To podobo je imela doma.

Kot desetletna je stala Dominika nekega dne pri oknu in videla zunaj lepo ženo z zalim fantičem. Oba sta molila proti nji kvišku roke in jo prosila miloščine. Deklica je šla iskat kruha, pa zagledala oba pri sebi v hiši, četudi se niso nič odprla vrata. Fantič je imel roke, noge in prsi ranjene.

Dominika je povprašala lepo ženo, kdo da je ranil otroka. Mati je pa odgovorila: »Ljubezen ga je ranila.« Dominika je bila vsa prevzeta od lepote in prijaznosti otrokove. Sočutno ga je vprašala, ali ga kaj bolé te rane. Namesto odgovora se ji je deček prijazno posmejal. Nato sta stopila mati in deček k podobi s cvetjem okinčani. Žena je rekla Dominiki: »Povej mi, moja hčerka, zakaj si to podobo olepšala s cvetjem?« Dominika je odgovorila, da jo k temu naganja ljubezen, ki jo ima do Jezusa in Marije. — »Ali ju močno ljubiš?« vpraša žena. Deklica odvrne: »Tako močno, kolikor morem.« — »Koliko ju pa moreš?« poizveduje dalje neznana žena. — »Koliko mi dasta, da ju ljubim,« je bil Dominikin odgovor. Nato žena: »Le stanovitno ju ljubi in jima zaupaj; v nebesih ti bosta vse povrnila.«

Ko je deklica zaduhala nebeški vonj, ki je prihajal iz fantičevih ran, je vprašala mater, s kakim mazilom da mu rane maže in ali ne bi mogla tudi njej dobiti takega mazila. — »Z vero in dobrimi deli se kupi tako mazilo,« je odgovorila žena. — Dominika ponudi otroku in materi košček kruha, toda lepa mati ji reče: »Jed tega mojega sina je ljubezen. Le reci mu, da Jezusa ljubiš, in bo vesel.« Ko je fantič to slišal, je od ljubezni ves goreč vprašal deklico, koliko da ljubi Jezusa. — »Tako ga ljubim,« je odgovorila, »da noč in dan nanj mislim in da nič drugega ne želim, kakor to, kako bi mogla njemu vedno bolj dopasti.« — »Le stanovitno ga ljubi!« odvrne deček, »tako te bo ljubezen še bolj učila, kaj ti je storiti, da mu boš bolj dopadla.« Vonj iz fantičevih ran je postajal vedno močnejši. Dominika je vzkliknila: »Moj Bog, ta vonj me mami, da skoraj umiram od ljubezni. Če je že ta vonj tako prijeten, kaj bo šele v nebesih!«

Pa brž nastane drug prizor! Mati dečkova se spremeni v prelepo kraljico, lepo oblečeno in obdano s svetlobo; fantič se pa sveti kakor najsvetlejše solnce. Vzame cvetice in jih raztrese na glavo mali Dominiki. Ona spozna Jezusa in Marijo, pade pred nju na kolena in ju počasti. Prikazen je izginila.

Dominika je potem vstopila v samostan dominikank, kjer je l. 1553. umrla v sluhu svetosti.

Otroci božji! To je bila mala Dominika srečna, ko se ji je prikazala Marija! Tudi mi bomo deležni te sreče, če že ne na tem svetu, pa gotovo v svetih nebesih. Prizadevajmo si, da si to srečo, kolikor je v naši moči, zaslužimo. Častimo vneto, zvesto, stanovitno Marijo! Čednost pobožnosti, ki nam veleva moliti Boga, nas vnema, da častimo tudi njegove prijatelje, angele in svetnike, pred vsemi drugimi pa njegovo sveto, deviško mater Marijo. Cerkveni učenički nas pogosto opominjajo, naj skrbimo, da bomo pobožni do nje. Z vso gotovostjo nam zatrjujejo, da je pobožnost do Marije zanesljivo znamenje prihodnjega zveličanja. Sveti Bernard, sveti Bernardin, sveti Bonaventura, sveti Alfonz in drugi so znali toliko lepega povedati o Mariji. — Oh, kako so jo znali v svojem življenju tudi častiti!

Naša letošnja vzornika, sveti Alojzij in sveti Stanislav, sta nam prekrasna zgleda prave pobožnosti do Marije. Ni

mi treba o tem na dolgo govoriti, saj poznate vsi njuno življenje.

V maju smo. Potrudimo se, da naše češčenje in ljubezen do Marije še mogočneje vzplamti v naših srcih. Prosimo Jezusa pri svetem obhajilu za to. Preglejmo tudi vse naše vsakdanje molitve do Marije, ali jih opravljamo s pravim duhom, pobožno. Kako je z angelovim pozdravom zjutraj, opoldne in zvečer? Kakšna je naša družbena molitev: češčenamarija z »O Gospa moja«? Kaj pravi sveti rožni venec? Ta mesec se moramo naučiti, da bomo vse te molitvice (in še kako drugo) prav pobožno molili. Tudi hočemo posnemati malo Dominiko v tem, da bomo krasili Marijino podobo doma in v cerkvi. Kako malo žrtev Mariji na čast hočemo tudi vsak dan nji prinesiti v dar. Da boste šmarnice zvesto in pobožno obiskovali, se razume samo po sebi.

Dne 21. junija zaključimo Alojzijevo leto. Šestnedeljska Alojzijeva pobožnost bo najlepši zaključek. Dne 15. maja začnemo vsi to pobožnost. Namen naše pobožnosti bodi za letos ta: Evharistični Jezus in sveti Alojzij naj nam pripomoreta, da bi mi vsi in vsi ljudje močno, močno vzljubili Marijo!

Da ste mi zdravi, dragi mladi prijatelji!

Z ljubim Sinom slednji čas

Marija blagoslavljal vas!

1. Skrita imena.

Jaz sem bil takrat rojen, ko ti še nisi hodil. — S takim teslom še kdo drugi ne mara govoriti, pa bom jaz! — Z rahlim nasmeškom sem se ga odkrižal. — O, rože, nikar tako hitro ne odcvitajte! — Hiteti moram; danes bo ob s d mih večerja, kličejo me že domov. — Baš ker cesta ni bila posuta, se mu je strlo kolo. — Med vedami mi je najbolj všeč zvezdoslovje.

Poiščite v teh stavkih sedem imen slovenskih pesnikov in pisateljev.

2. Črkovna podobnica.

voje druzine ... Dnevoreda

D O dr E n p I dr E O D a .

